

200705650/1.

Datum uitspraak: 26 september 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/32079 en 05/33815 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 10 juli 2007
in de gedingen tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 december 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 29 juni 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 juli 2007, verzonden op 11 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 21 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

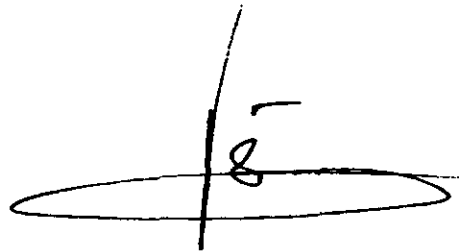
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 september 2007

282-523.

Verzonden: 26 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 06/32079 (ongewenstverklaring)
AWB 05/33815 (asiel)

V-nr.:

inzake: geboren op van Iraanse nationaliteit, wonende te
eiser,
gemachtigde: mr. M.R. van der Linde, advocaat te Zaandam,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. A.H. Kras, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van
het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

Ten aanzien van de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel

1.1 Op 29 januari 2000 heeft eiser een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling, thans aan te merken als een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Op 16 mei 2001 heeft verweerder aan eiser schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag af te wijzen. Bij brief van 13 juni 2001 heeft eiser zijn zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht. Op 18 juni 2002 heeft verweerder (wederom) aan eiser schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag af te wijzen. Eiser heeft bij brief van 16 juli 2002 (wederom) zijn zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht. Bij besluit van 9 september 2002 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

1.2. Bij beroepschrift van 3 oktober 2002 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Deze rechtbank, zittingsplaats Alkmaar, heeft het beroep bij uitspraak van 24 augustus 2004 (AWB 02/76038) ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 7 maart 2005 (200407980/1) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) het hiertegen ingestelde hoger beroep gegrond verklaard, de uitspraak van 24 augustus 2004 vernietigd, het in die zaak ingestelde beroep gegrond verklaard en het besluit van 9 september 2002 vernietigd. Op 26 april 2005 heeft verweerder opnieuw aan eiser schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag af te wijzen. Bij brief van 26 mei 2005 heeft eiser zijn zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht. Bij besluit van 27 juni 2005 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

1.3. Bij beroepschrift van 25 juli 2005 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 15 september 2005. Op 13 september 2005 en 18 augustus 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 1 juni 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot

ongegrondverklaring van het beroep. Bij brief van 30 juni 2006 heeft eiser zijn standpunt nog nader onderbouwd.

Ten aanzien van de ongewenstverklaring

2.1. Verweerder heeft eiser bij besluit van 16 december 2004 ongewenst verklaard in de zin van artikel 67 eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Tegen dit besluit heeft eiser bij bezwaarschrift van 24 december 2004 bezwaar gemaakt. Het bezwaar is bij besluit van 29 juni 2006 ongegrond verklaard.

2.2. Bij beroepschrift van 3 juli 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 1 augustus 2006 en aangevuld bij brief van 11 augustus 2006. Op 9 en 18 augustus 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 16 augustus 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrond verklaring van het beroep.

Ten aanzien van beide procedures

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 22 augustus 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig G. de Vries, tolk in de taal Farsi.

4. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

1. Op 24 januari 2001 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken een individueel ambtsbericht uitgebracht met betrekking tot het asiolverzoek van eiser (DCO/AM-701372).

2. In het dossier bevinden zich meerdere uittreksels uit het Centraal Justitieel Documentatieregister, gedateerd 18 januari 2002, 12 maart 2003 en 2 december 2004. Hieruit volgt dat eiser is veroordeeld wegens:

- Overtreding van artikel 310 van het Wetboek van Strafrecht (hierna: WvSr), betreft diefstal van fiets:

Vonnis van de politierechter te Zwolle op 19 augustus 2002, onherroepelijk geworden op 3 september 2002; Veroordeling tot €220,- geldboete, subsidiair 4 dagen hechtenis.

- Overtreding van artikel 310 WvSr, betreft winkeldiefstal:

Vonnis van de politierechter te Zwolle op 6 augustus 2001, onherroepelijk geworden op 21 augustus 2001; Veroordeling tot Fl. 350,- geldboete, subsidiair 7 dagen hechtenis.

- Overtreding van artikel 310 WvSr, betreft winkeldiefstal:

Vonnis van de politierechter te Zwolle op 6 januari 2003, onherroepelijk geworden op 21 januari 2003; Veroordeling tot €200,- geldboete, subsidiair 4 dagen hechtenis.

- Overtreding van artikel 310 WvSr, betreft winkeldiefstal:

Vonnis van de politierechter te Zwolle op 31 oktober 2003, onherroepelijk geworden op 3 januari 2003; Veroordeling tot 1 week gevangenisstraf.

- Opzettelijk handelen in strijd met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder c, van de Opiumwet (synthetische drugs):

Vonnis van de politierechter te Amsterdam op 31 maart 2003, onherroepelijk op 15 april 2003; Veroordeling tot 4 maanden gevangenisstraf.

- Opzettelijk handelen in strijd met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder c, van de Opiumwet (synthetische drugs):

Vonnis van de politierechter te Amsterdam op 27 september 2004, onherroepelijk op 12 oktober 2004; Veroordeling tot 5 maanden gevangenisstraf.

3. Bij de aanvullende gronden van beroep van 30 juni 2006 heeft eiser nog de volgende stukken overgelegd:

- een kopie van een verklaring van de Private Secretary to H.I.M. The Shanbanou, van 31 januari 2006;
- een brief van W. Slingerland, casemanager afdeling Medisch Sociale Opiaatbehandeling Delft van het psycho-medisch centrum Parnassia te Den Haag.

III. STANDPUNTEN PARTIJEN

Ten aanzien van de ongewenstverklaring

1.1. Verweerder heeft eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Onder verwijzing naar meerdere veroordelingen wegens het plegen van misdrijven heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser een gevaar is voor de openbare orde.

Verweerder stelt dat het niet aan hem is om eisers strafzaken nog eens over te doen. Uitgangspunt in het vreemdelingenbeleid is dat van de juistheid van uitspraken van de strafrechter wordt uitgegaan. Dat eiser naar eigen zeggen thans veel minder methadon gebruikt, waardoor er ook minder risico op wetsovertredingen zou bestaan, maakt de eerdere veroordelingen, die voldoende zijn om tot ongewenstverklaring over te gaan, niet anders. Voorts speelt de stelling van eiser dat hij gedurende de strafrechtelijke procedures niet is bijgestaan door een rechtshulpverlener voor verweerder geen rol. Het is immers aan de strafrechter om de betekenis van dit gegeven te schatten. Slechts indien eiser bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb stelt en aannemelijk maakt, kan er reden zijn van het beleid af te wijken, maar deze omstandigheden kunnen geen verband houden met het gepleegde misdrijf en de beoordeling daarvan door de strafrechter.

Eiser heeft in een relatief korte tijd een omvangrijk strafdossier opgebouwd, waaronder een paar veroordelingen op grond van de Opiumwet. In die veroordelingen ligt het gevaar voor de openbare orde besloten.

Voorts kan het beroep van eiser op artikel 8 van het Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) vanwege zijn vriendschap met twee personen die hem al lange tijd bijstaan en een deel van de psychische zorg van eiser dragen, niet slagen omdat niet aannemelijk is dat sprake is van een band tussen eiser en zijn vrienden die valt te scharen onder de in hoofdstuk B2/13.2.3 van de Vreemdelingen-circulaire (Vc) 2000 genoemde situaties.

Voordat tot ongegrond verklaring van het bezwaarschrift is overgegaan is eiser in de gelegenheid gesteld zijn bezwaren toe te lichten en is de besluitvorming aangehouden teneinde eiser de gelegenheid te bieden om aanvullende informatie te overleggen. Gelet hierop, en mede gelet op het feit dat eiser ongewenst is verklaard op basis van een tweetal veroordelingen ter zake overtreding van de Opiumwet en een aantal overige veroordelingen ter zake minder ernstige vergrijpen, waarbij de cumulatieve duur van de aan eiser opgelegde vrijheidsstraffen het voor een ongewenstverklaring als voorwaarde gestelde aantal maanden gevangenisstraf overstijgt, bestaat volgens de geldende regelgeving geen aanleiding om het bezwaar gegrond te verklaren. Aldus verweerder.

1.2. Eiser heeft aan het beroep ten grondslag gelegd dat hij ten onrechte ongewenst is verklaard. Ten eerste voert eiser aan, onder verwijzing naar hetgeen hij in de gronden van bezwaar reeds heeft gesteld, aan dat het bestreden besluit onzorgvuldig tot stand is gekomen, gezien de wijze waarop invulling is gegeven aan het horen en met name het nalaten van het wijzen op de mogelijkheid om opheffing van de maatregel te vragen. Ten onrechte stelt verweerder dat de aangegeven onzorgvuldigheden zouden zijn geheeld door het horen in bezwaar.

Voorts stelt eiser dat verweerder, gezien het feit dat er geen daadwerkelijk risico op recidive meer is, ten onrechte geen aanleiding heeft gezien om toepassing te geven aan artikel 4:84 van de Awb. Zo

AWB 06/32079 en AWB 05/33815

4

heeft verweerder pas in een laat stadium van de asielprocedure te kennen gegeven dat het asielrelaas van eiser geloofwaardig dient te worden geacht. De strafrechter heeft die vaststelling niet bij de oordeelsvorming kunnen betrekken.

Ook geeft verweerder ten onrechte aan dat het bestaan van concreet recidivegevaar niet van belang is voor de vraag of er aanleiding bestaat de ongewenstverklaring al dan niet in stand te laten.

Verder heeft verweerder ten onrechte niet bij de besluitvorming betrokken hetgeen in bezwaar in het kader van artikel 3 van het EVRM naar voren is gebracht aangaande de nota's van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) ten aanzien van gemartelde en aan methadon verslaafde asielzoekers uit Iran, waarin het BMA met nadruk heeft aangegeven dat uitzetting een medische noodsituatie op korte termijn met zich zal brengen. Uitzetting van eiser zou gelet hierop een schending van artikel 3 van het EVRM betekenen en verweerder heeft dan ook ten onrechte geen advies ingewonnen bij het BMA.

IV. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of de bestreden besluiten, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kunnen houden.

2. Gelet op eerdergenoemde uitspraak van de Afdeling van 6 juli 2006 ziet de rechtbank zich allereerst gesteld voor de vraag of het besluit tot ongewenstverklaring van eiser de toets in rechte kan doorstaan. De rechtbank overweegt als volgt.

Ten aanzien van de ongewenstverklaring

3.1. Op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard, indien - voor zover thans van belang - hij bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd en indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000.

3.2. Volgens hoofdstuk A5 van de Vc 2000 betreft het hier vreemdelingen die niet rechtmatig op grond van een verblijfsvergunning noch op basis van het Gemeenschapsrecht, de Overeenkomst tussen de EG en de Zwitserse Bondsstaat of het Associatiebesluit 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije hier te lande verblijven. Ten aanzien van deze grond voor ongewenstverklaring vallen - voor zover relevant - de volgende categorieën te onderscheiden:

- Gevallen waarin wegens misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of waarin een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd en het (in totaal) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van straf of maatregel ten minste een maand bedraagt; het is daarbij niet vereist dat de betreffende uitspraak onherroepelijk is geworden;

- Gevallen waarin de vreemdeling bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf ter zake van een misdrijf is opgelegd, dan wel hij een transactieaanbod ter zake van een misdrijf heeft aanvaard. Door het herhaald plegen van strafbare feiten veroorzaakt deze categorie dusdanige overlast dat ook de niet onherroepelijk opgelegde vrijheidstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen.

Voor zover deze vreemdelingen een aanvraag indienen of hebben ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning, wordt die aanvraag afgewezen (zie hoofdstuk B1/2.2.4.1 van de Vc 2000).

4.1. Vast staat dat eiser tot twee keer toe is veroordeeld wegens het opzettelijk handelen in strijd met de Opiumwet en daarnaast herhaaldelijk wegens het plegen van diefstallen. Op grond van deze misdrijven kan eiser volgens het toepasselijke beleid ongewenst worden verklaard. Alvorens over te gaan tot ongewenstverklaring dient verweerder echter nog een belangenafweging te maken.

4.2. In dat kader stelt de rechtbank vast dat verweerder eiser twee keer heeft gehoord, de laatste keer op 2 februari 2006, bij welk gehoor alle relevante aspecten van de zaak aan de orde zijn gekomen. Eiser was verslaafd aan drugs, is vervolgens afhankelijk geworden van de verstrekking van methadon, en het strafblad is daarvan een weergave.

Terecht heeft verweerder erop gewezen dat hij niet gehouden is om een uitspraak van de strafrechter inhoudelijk te beoordelen. Daarnaast is het niet aan verweerder om conclusies te verbinden aan het gegeven of eiser al of niet rechtshulp heeft gehad bij de strafprocedures. Ook dat is een gegeven waarvan de consequenties door de strafrechter worden gewogen.

Hierbij geldt nog wel de volgende aantekening.

Voor de strafrechter is van belang om vast te stellen of een strafbaar feit is gepleegd, of de verdachte daarvoor strafbaar is en welke straf of maatregel vervolgens passend is. Bij deze besluitvorming betreft de strafrechter mede alle aspecten die betrekking hebben op de persoon van verdachte.

Verweerder is gehouden om bij de vraag of hij tot ongewenstverklaring kan overgaan een andere afweging te maken dan de strafrechter. Verweerder gaat uit van de belangen van de openbare orde en betreft daarbij de inzichten en argumenten van eiser. Bij die afweging spelen de bewezen geachte strafbare feiten een belangrijke rol. Immers, het plegen van deze feiten maakt dat het vermoeden bepaald niet uit de lucht is gegrepen dat eiser voor de toekomst een gevaar voor de openbare orde vormt.

Bij een strafblad als dat van eiser, waaruit blijkt dat hij in een tijdspanne van twee jaar zes keer is veroordeeld, waarbij twee keer voor overtreding van de Opiumwet, behoeft verweerder zich niet expliciet af te vragen of er gevaar is voor recidive. Dit gevaar ligt in de veroordelingen, met daarnaast het gegeven dat eiser verslaafd is. Verweerder heeft op grond daarvan mogen aannemen dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde. Dit zou anders zijn als eiser gegevens naar voren had gebracht op grond waarvan deze conclusie niet zonder meer voor de hand lag. Het enkele gegeven dat eiser het gebruik van methadon heeft teruggedrongen heeft verweerder onvoldoende mogen achten om tot een ander standpunt te komen. Ook overigens is niet van omstandigheden gebleken die reden zouden zijn om af te wijken van het beleid.

4.3 De rechtbank volgt verweerder in zijn standpunt dat een beroep op artikel 3 van het EVRM kan niet slagen. Eiser bevindt zich niet in een vorgevorderd stadium van een ongeneeslijke ziekte, terwijl het al of niet verstrekken van methadon, wat eiser naar eigen zeggen nu juist aan het afbouwen is, niet als rechtstreeks causaal verband tot een dergelijke situatie zal leiden.

Verweerder heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat er te weinig aanknopingspunten waren om een BMA-rapport af te wachten, alvorens tot besluitvorming te komen.

4.4 Tot slot leidt het beroep van eiser op artikel 8 van het EVRM onder verwijzing naar de twee personen die hem al lange tijd bijstaan en een deel van de psychische zorg dragen niet tot het door hem gewenste resultaat. Niet valt in te zien hoe deze vriendschap valt te rangschikken onder de belangen die genoemd artikel veilig wil stellen.

Ten aanzien van de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel

5. De rechtbank stelt vast dat eiser op voet van art. 67 eerste lid, aanhef en onder e. van de Vw 2000 ongewenst is verklaard. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft bij uitspraak van 6 juli 2006 overwogen dat het gevolg dat artikel 67 derde lid van de Vw 2000 aan de ongewenst verklaring verbindt, is dat de desbetreffende vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben zolang die ongewenstverklaring voortduurt. Uit de uitspraak volgt dat een vreemdeling geen belang heeft bij een beroep tegen een besluit op een aanvraag tot verlening of verlenging van een verblijfsvergunning, dan wel een intrekking daarvan, zolang hij ongewenst is verklaard, omdat dit beroep nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Een ongewenstverkleerde vreemdeling kan in afwijking van artikel 8 Vw 2000 immers geen rechtmatig verblijf hebben.

AWB 06/32079 en AWB 05/33815

6

Uit het bovenstaande volgt dat eiser geen belang heeft bij het beroep. Het beroep zal dan ook niet-ontvankelijk verklaard worden.

6. Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

V. BESLISSING

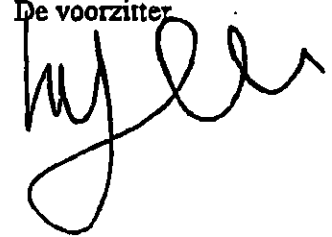
De rechtbank

1. verklaart het beroep geregistreerd onder nummer AWB 06/32079 ongegrond;
2. verklaart het beroep geregistreerd onder nummer AWB 05/33815 niet-ontvankelijk;

Gewezen door mr. M.J. Diemer, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. A. Siezen, griffier, en openbaar gemaakt op 10 juli 2007.

De griffier

De voorzitter

De griffier is buiten staat om de uitspraak te ondertekenen.

Afschrift verzonden op: 11 JULI 2007

Conc: AS
Coll:
D: C

AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Mr M.R.M. Ansink
Mr E.M. van Hamert
Mr J.C.E. Hoftijzer
Mr C. Janse
Mr E. Jense
Mr M.R. van der Linde

Afz: Postbus 1049, 1500 AA Zaandam

PER FAX : 070 - 3651380

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

correspondentieadres:
Postbus 1049
1500 AA Zaandam

kantoor:
Tuinstraat 5 Zaandam

telefoon:
075 635 11 41

fax:
075 631 44 91

e-mail:
desaen@desaenadvocaten.nl

ref
betreft
uw ref
datum

: 023851
: / Staat IND Midden
: 8 augustus 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
08 AUG 2007 ✓	
ZAAKNR.	✓ 5650
AAN:	✓
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEP

3619-A

betreft : *hoger beroep tegen de uitspraak van rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, van 10 juli 2007, verzonden 11 juli 2007, nummer Awb 06 / 32079 en 05 / 33815, inhoudende de niet-ontvankelijkverklaring van het beroep inzake het asielverzoek van appellant alsmede ongegrondverklaring van het beroep inzake de ongewenstverklaring*

geboren op en van Iraanse nationaliteit,
bij de IND bekend onder nummer 0001.28.4045,
die woont aan het adres
en die voor deze zaak woonplaats kiest aan de Tuinstraat 5 te 1506 VV Zaandam,
gemeente Zaanstad (postbus 1049, 1500 AA Zaandam),
op het kantoor van de advocaat mr M.R. van der Linde, die hierbij verklaart door
bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep,
stelt hierbij hoger beroep in tegen de in de aanhef van dit geschrift genoemde, en als
productie 1 hierbij gevoegde uitspraak van de rechtbank te Amsterdam.

Mahwi voert tegen deze uitspraak de volgende grieven aan.

GRIEVEN

Grief 1

Ten onrechte toetst de rechtbank niet in het kader van de ongewenstverklaring of de ook in dat verband aangevoerde asielgerelateerde gronden met betrekking tot gegronde vrees voor vervolging van appellant in Iran, aanleiding geven tot een geslaagd beroep op artikel 3 EVRM en daarmee tot een belangenafweging in het

kader van de ongewenstverklaring die in het voordeel van appellant dient uit te vallen.

Toelichting:

Het is onbegrijpelijk dat de rechtbank deze toetsing niet uitvoert. Zo is bijvoorbeeld bij de gronden in beroep d.d. 1 augustus 2006 in het kader van de ongewenstverklaring allereerst expliciet verzocht aan de rechtbank om "vanwege de inhoudelijke samenhang de behandeling te voegen met de behandeling van het beroep in de asielprocedure van eiser". Dit heeft de rechtbank toegestaan.

Ook is het pleidooi ter zitting namens appellant door mij als gemachtigde expliciet begonnen met de woorden dat gezien de jurisprudentie van uw Afdeling het gevaar voor schending van artikel 3 EVRM vanwege gegronde vrees voor vervolging in Iran nu in het kader van de ongewenstverklaring naar voren wordt gebracht.

Ook is in bovengenoemde gronden van 1 augustus in het kader van het beroep tegen de ongewenstverklaring op de derde en laatste pagina uitgebreid het gevaar voor schending van artikel 3 EVRM naar voren gebracht, waarbij zowel is gewezen op gegronde vrees voor vervolging (waarbij werd verwezen naar hetgeen daaromtrent is vermeld in de gronden in de asielprocedure) als is gewezen op het gevaar van het optreden van een medische noodtoestand op korte termijn.

Daarbij kan nog worden benadrukt dat verweerder in het bestreden besluit het asielrelaas geloofwaardig heeft geacht en zelfs overweegt dat dit relaas op zich aanleiding zou hebben gevormd tot verlening van een asielstatus op grond van het traumatabeleid. Appellant is in Iran langdurig gemarteld en naar aanleiding daarvan verslaafd geraakt. Vanwege die verslaving heeft hij in Nederland strafrechtelijk met name tweemaal een overtreding van de Opiumwet begaan, die eruit bestond dat hij tweemaal op straat methadon heeft bijgekocht, omdat de hoeveelheid methadon die hij op dat moment via de methadonarts verstrek kreeg onvoldoende was.

Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder rechtsoverweging 4.2: "(...) Verweerder is gehouden om bij de vraag of hij tot ongewenstverklaring kan overgaan een andere afweging te maken dan de strafrechter. Verweerder gaat uit van de belangen van de openbare orde en betreft daarbij de inzichten en argumenten van eiser. Bij die afweging spelen de bewezen geachte strafbare feiten een belangrijke rol. Immers, het plegen van deze feiten maakt dat het vermoeden bepaald niet uit de lucht is gegrepen dat eiser voor de toekomst een gevaar voor de openbare orde vormt. Bij een strafblad als van eiser, waaruit blijkt dat hij in een tijdsspanne van twee jaar zes keer is veroordeeld, waarbij twee keer voor overtreding van de Opiumwet, behoeft verweerder zich niet expliciet af te vragen of er gevaar is voor recidive. Dit gevaar ligt in de veroordelingen, met daarnaast het gegeven dat eiser verslaafd is. Verweerder heeft op grond daarvan mogen aannemen dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde. Dit zou anders zijn als eiser gegevens naar voren had gebracht, op grond waarvan deze conclusie niet zonder meer voor de hand lag. Het enkele gegeven dat eiser het gebruik van methadon heeft teruggedrongen heeft verweerder onvoldoende mogen achten om tot een ander standpunt te komen. Ook overigens is

niet van omstandigheden gebleken die reden zouden zijn om af te wijken van het beleid".

Toelichting:

- De rechtbank lijkt hier wel degelijk een toetsing uit te voeren of in het onderhavige geval sprake is van gevaar voor recidive. Daarmee treedt de rechtbank buiten de grenzen van het geschil. Immers, het standpunt van verweerder in het bestreden besluit hield in de categorische stelling dat "recidivegevaar op zich geen rol speelt bij ongewenstverklaring". Verweerder heeft dan ook geen toetsing uitgevoerd of er in het onderhavige geval al dan niet sprake is van recidivegevaar. De rechtbank doet dit vervolgens alsnog zelf. Ook in de gronden in beroep en ter zitting is benadrukt namens appellant dat de ongewenstverklaring een preventieve maatregel is, waarbij onder meer is verwezen naar de literatuur ("De ongewenstverklaring is immers een in het belang van de openbare orde opgelegde preventieve maatregel. Indien dat belang niet (meer) tot oplegging of handhaving van deze maatregel noopt, bestaat geen enkele rechtsgrond onverkort aan de oplegging of continuering vast te houden"). Appellant meent dat reeds het op deze wijze buiten de grenzen van het geschil treden door de rechtbank, aanleiding zou dienen te vormen tot vernietiging van de uitspraak op (ook) dit onderdeel.

- Mocht uw Afdeling daar geen aanleiding toe zien, dan meent appellant dat ook de toetsing of er sprake is van recidivegevaar door de rechtbank op onjuiste wijze is uitgevoerd.

Immers, de rechtbank overweegt dat er wel degelijk aanleiding kan zijn om ondanks de "in een tijdsspanne van twee jaar" ontstane eerdere veroordelingen en de nog niet geheel afgebouwde verslaving van appellant, te constateren dat er onvoldoende recidivegevaar is. De rechtbank overweegt dan: "Het enkele gegeven dat eiser het gebruik van methadon heeft teruggedrongen, heeft verweerder onvoldoende mogen achten om tot een ander standpunt te komen". Echter, er is (veel) meer aangevoerd dan dit "enkele gegeven". Aangevoerd is namelijk ook dat appellant weliswaar in de door de rechtbank aangegeven periode genoemde overtredingen heeft begaan, maar dat in een lange periode van ten tijde van de behandeling ter zitting meer dan twee jaar sinds de laatste overtreding er geen enkele overtreding meer is begaan. Bovendien is aangevoerd dat appellant inmiddels ondersteund wordt door een mantelzorgnetwerk van met name twee vrienden, dat het hem mogelijk maakt om de verslaving steeds verder af te bouwen en daarmee ook de kans op recidive. Ook is een medische verklaring van de methadonarts overgelegd waaruit naar voren komt dat de methadonverslaving in hoog tempo wordt afgebouwd.

Appellant meent dan ook dat de rechtbank hetgeen naar voren is gebracht ter onderbouwing van het wegvallende recidivegevaar onvoldoende, want zeer onvolledig heeft meegewogen.

Grief 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder rechtsoverweging 4.4: "Tot slot leidt het beroep van eiser op artikel 6 van het EVRM onder verwijzing naar de twee personen die hem al lange tijd bijstaan en een deel van de psychische zorg dragen niet tot het

door hem gewenste resultaat. Niet valt in te zien hoe deze vriendschap valt te rangschikken onder de belangen die genoemd artikel veilig wil stellen".

Toelichting:

Appellant meent dat de rechtbank hier een verkeerde invulling geeft aan de reikwijdte van artikel 8 EVRM. Immers, er is uitgebreid aangevoerd dat de beide ondersteunende personen een mantelzorgnetwerk vormen, dat voor appellant noodzakelijk is om van zijn als gevolg van de ondergane martelingen ontwikkelde verslaving aan verdovende middelen af te komen. In die zin vormt het behoud van dit netwerk voor appellant wel degelijk een (groot) belang dat gerangschikt kan worden op zijn recht op eerbieding van privéleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. De rechtbank onderbouwt ook in het geheel niet dat een dergelijk groot belang van appellant niet onder de reikwijdte van het recht op eerbiediging van het privéleven van appellant zou vallen.

Het EHRM heeft in eerdere uitspraken dergelijke 'medische' aspecten wel degelijk beoordeeld als vallend onder de reikwijdte van (het eerste lid van) artikel 8 EVRM, bij mijn weten onder meer in de bekende

Grief 4

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder rechtsoverweging 4.3: "De rechtbank volgt verweerder in zijn standpunt dat een beroep op artikel 3 EVRM niet kan slagen. Eiser bevindt zich niet in een vergevorderd stadium van een ongeneeslijke ziekte, terwijl het al of niet verstrekken van methadon, wat eiser naar eigen zeggen nu juist aan het afbouwen is, niet als rechtstreeks causaal verband tot een dergelijke situatie zal leiden. Verweerder heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat er te weinig aanknopingspunten waren om een BMA-rapport af te wachten, alvorens tot besluitvorming te komen".

Toelichting:

- Allereerst treedt de rechtbank ook hier buiten de grenzen van het geschil, nu verweerder in het bestreden besluit –en dat ligt ter toetsing voor- nu juist géén "standpunt" heeft ingenomen op dit punt. In de gronden is dan ook aangevoerd dat dit een belangrijk motiveringsgebrek betreft. Verweerder kan niet ter zitting de motivering van het bestreden besluit verder aanvullen. Appellant meent dan ook dat reeds om die reden dit onderdeel van de uitspraak voor vernietiging in aanmerking zou dienen te komen.

- Mocht uw Afdeling hier geen aanleiding toe zien, dan meent appellant dat de rechtbank ook op onjuiste wijze heeft getoetst. Allereerst voert verweerder het beleid dat bij het naar voren brengen van (ernstige) medische problematiek in de (asiel)procedure, een nota wordt gevraagd aan het BMA in het kader van de toetsing aan artikel 3 EVRM. Bij de hoorzitting in bezwaar werd toegezegd dat verweerder alsnog een aanvullende toetsing in bezwaar zou uitvoeren op grond van artikel 3 EVRM. Appellant meent dan ook dat verweerder wel degelijk een nota had dienen te vragen aan het BMA.

Dit geldt temeer, nu de overgelegde stukken hieromtrent –met name een uitspraak van de rechtbank Amsterdam waarin uit recente BMA-nota's wordt geconcludeerd

dat hier wel degelijk een artikel 3 EVRM-risico aan de orde is, overgelegd als productie bij de gronden in beroep d.d. 30 augustus 2006 in de asielprocedure van appellant- juist wel geconstateerd wordt dat hier sprake is van een "rechtstreeks causaal verband". In die overgelegde uitspraak wordt uit de BMA-nota's geconcludeerd: "(...) Uit deze nota's blijkt immers dat eiser thans wordt behandeld met methadon, dat methadon in het land van herkomst niet regulier verkrijgbaar is, en dat het uitblijven van de geboden behandeling, te weten het ontbreken van methadon, aanleiding zal geven tot een medische noodsituatie op korte termijn".

CONCLUSIE

Op grond van het voorafgaande verzoekt Mahwi u de bestreden uitspraak te vernietigen.

M.R. van der Linde
gemachtigde